

Lesbos, Kara Tepe...

We Are All In This Together

1-1-2017 / 8-1-2017

Voor mijn gevoel ben ik een maand weggeweest. Zoveel emoties en belevingen...

Het was maar een week...zo dankbaar dat ik deze heb mogen beleven, dat ik een partner naast mij heb staan die mij hierin vrij laat en mij laat gaan.

Die het snapt dat ik contact met het thuisfront even niet trok...die emotie kon er de afgelopen week even niet bij...

Ik zit nu weer thuis....net zoals alle mensen ooit hebben gedaan die ik vorige week heb mogen ontmoeten...

Ik heb hun verhalen mogen horen en foto's mogen zien van hoe het ooit voor hun was...

Nu hebben ze een leven vol angst en machteloosheid. Het leven wordt voor ze bepaald...

Het raakt mij zo dat een klein meisje het gevoel heeft haar trots te moeten verdedigen door te zeggen dat ze zo normaal niet leven, dat er ooit een auto voor de deur stond en er geen muizen door het huis liepen...

En ik schaam mij...dat wij haar het gevoel geven dat ze nu vluchtelingen zijn...niets meer dan dat..

Alles meer dan dat! Zo sterk! Zo mooi! Zo puur! Je kan niks anders dan houden van deze mensen, ze hebben niks en delen alles wat ze hebben...

Als wij dat allemaal nou iets meer gaan doen zal de wereld er zoveel mooier uitzien... hoop echt zo dat de boodschap overkomt bij mensen dat dit echt iedereen kan gebeuren!

Met tranen over mijn wangen het ik gelopen door de "graveyard" van reddingsvesten.

Je voelt de ellende en de wanhoop.

Elk vest heeft een schrijnend verhaal, een verhaal naar de zoektocht van vrijheid.

Waar iedereen gewoon recht op heeft!

Mijn ogen zijn open!

Ik hoop dat iedereen een manier vind om bij te dragen aan een betere wereld!

#becausewecarry